

XII. évfolyam 6. szám *Alfa, a Szentendrei Református Gimnázium lapja* 2011. ballagás/a

Kedves Osztályom!

Az ember életének vannak olyan időszakai, amikor számvetést kell készíteni. Most eljött a pillanat, hogy összegezzük az elmúlt éveket. Nem könnyű feladat, gondolom, ezt éreztétek ti is. Négy év. Milyen gyorsan elszaladt és mennyi minden történt. Amikor az igazgatóság felkért, legyek az osztályfőnökök, próbáltam ellenállni. Most azt mondom, jó, hogy igent mondtam, mert sok élménnyel lennék szegényebb. Rengeteg jó és kevésbé jó dolgot éltem meg veletek. Különböző képek villannak fel bennem.

Mi voltunk az elsők és egyben utolsók is, akik a gólyatábor napjait Tótvázsonyban töltöttük. Már az utazás is kalandos volt- legalábbis számomra az emeletes busszal - de érdekes volt megismerni benneteket. Én olyan helyzetben voltam, mint azok az osztálytársaitok, akik, kilencedikben csatlakoztak az osztályhoz.

Szívesen emlékszem a kirándulásainkra: Bécs, Sopron, ahol a foci elűszott a pataokban, (erről jut eszembe, hogy a fiúkat egy focilabdával mindig le lehetett nyerezni) Pécs, ahol megkerestétek a gimnáziumot, ahol érettségiztem, az éjszakai séta a Dombay-tó körül és persze Erdély, lovas kocsival a márciusi hóesésben, a gyönyörű táj. Bennem mély nyomokat hagytak a „Jobb velünk a világ” rendezvényei, ahol a segítség mellett szórakozásra is volt alkalom, a Mire jutottunk, és persze a szalagavató, amit meghatódottság nélkül nem lehetett végignézni. A karácsonyok – a fiúk éneke, a finom süтик, a békés, boldog hangulat. A csendes napok, amikor igen nehéz volt szóra bírni benneteket, de végül jó beszélgetés alakult ki, és sok érdekes dolgot tudhattam meg rólatok és ti is egymásról.

Hányszor voltam büszke rátok, amikor a hétfő reggeli áhítaton kihirdették, ki milyen versenyt nyert, nyelvvizsgát szerzett, Ki mit tud?-on ért el eredményt, sportban jeleskedett, a Tétamen dolgozata sikerült kiemelkedő-

en, OKTV-n továbbjutott, ösztöndíjat nyert és még sorolhatnám. Milyen kedvesen fogadtátok Leát. Segítettetek neki eligazodni egy számára ismeretlen világban, befogadtátok. Még ma is szívesen látogat vissza hozzánk. Így osztályunk híre külföldre is eljutott.

Persze voltak kisebb-nagyobb csatározásaink is. Sosem sikerült betartani a határidőket, ellenőrzőket aláírtni, köpenyt időben felvenni, nem elkészni reggel, rendet

tartani a tanteremben, faliújságot aktualizálni. Lehet, hogy túl sokat vártam el tőletek, de mentségemre szolgáljon, hogy mindent a ti érdekekben tettem.

Mindig tudtátok melyik tanár hiányzik – általában előbb, mint én – és rávettetek arra, hogy intézzem el, hogy hazamehesetek.

Most 33-an álltok életetek egyik nagy megmérettetése előtt. A négy év alatt néhányan más utat választottak, volt, aki elment, de visszajött, van, aki csak két évet töltött velünk. Ezek a változások is színesítették életünket. Úgy érzem, hogy minden nehézség ellenére jó közösség vált az osztályból. Valamennyien értékes, színes egyéniségek vagytok és jó volt látni, hogyan váltok az évek folyamán felnőttek.

Most eljött az ideje a búcsúnak. Számomra ez azért is nehéz, mert nagy valószínűséggel pedagógus pályám utolsó osztálya voltatok. Mindig szeretettel fogok gondolni rátok, abban a reményben, hogy nem csak tudásban, hanem hitben is meggazdagodva, megerősödve léptek ki iskolánk kapuján. Kívánom, hogy mindenki találja meg helyét az életben, legyen ereje megvalósítani céljait, legyen boldog felnőtt. Soha ne feledjétek mit kaptatok az iskolától, emlékezzetek rá, tanáraitokra szeretettel. Köszönöm nektek az elmúlt négy évet. Isten áldjon benneteket! Végül Goethe szavaival búcsúzom:

„Ne csüggedj, hisz ifjú vagy || S minden elérhető, || Ha van benned bátorság || Remény és szeretni erő.”

Szeretettel, Mária tanámő

Apagyi Csaba

1992. augusztus 8-án születtem Budapesten. Azóta Szentendrén élek szüleimmel és húgommal. A 4. osztályt az Izbégi Általános Iskolában fejeztem be, ezután jöttem át a Refibe, így 8 évet sikerült itt töltenem. Ezalatt szereztem ECDL bizonyítványt, egy nyelvvizsgát és 11. végén németből és informatikából tettem előrehozott érettségít. A BME-n szeretnék továbbtanulni mérnök informatika vagy mechatronika szakon és mivel a tavalyi érettségik jól sikerültek, idén már csak az emelt matekra kell koncentrálnom, ennek nagyon örülök. Szabadidőmben szeretek focizni, nekem is nagyon tetszett az új sportpálya, amit egy évig mi is használhattunk. Sok szép és jó változás történt a suliban az utolsó nyár alatt, remélem, hasonlóak fogják követni, miután elmentünk. Csak azt sajnálom, hogy a konditerem bővítésénél már nem leszek itt. A jövőre nézve remélem teljesül, amit sokan mondanak: igazából sosem nővünk fel, csak megtanuljuk, hogyan viselkedjünk nyilvános helyen. Az utánam következőknek sok sikert kívánok, én jó emlékekkel és egy idézettel búcsúzom: „A humor egy szka-fander, amivel a földön lehet létezni.”
/Bödöcs Tibor/

Belloni Tamara

1992. 10. 31-én születtem Budapesten. Négy éves koromban költöztünk ide, Szentendrére és nagyon szeretek itt élni. Két testvérem van, Anna és Áron. Elsőtől negyedikig az addig még művészeti iskolának számító „AGY” Tanodába jártam. Ötödiktől kezdve tanulok a gimiben. Az évek folyamán sok mindenben volt részem. Barátokra találtam, doboltam a Domsday nevű bandában (ezt a lehetőséget Veszélka tanár úrnak köszönhetem), majd máshol is, részt vettem hittan-táborokban, sítáborokban egy fotóstáborban, két éve ott voltam Csillagponton a szentendrei ifisekkel. Minden tanévben (az ideit leszámítva) szerepeltem Tentamenen, néha egész jó eredményeim születtek. De Ki mit tudon is ott voltam, fotókat és verseket küldtem be minden évben. Két-szer voltam Csurgón az RKTDK-n és szerepeltem a „Tudok” nevű tudományos verseny is. Tavaly sikerült megszereznem a középfokú német nyelvvizsgát, most épp egy eredményes érettségi megszerzésére töreksem :). Kilencedik osztálytól fogva nagyon érdekel a biológia azon belül főleg a botanika. Így februárban Gödöllőre jelentkeztem, a Mezőgazdasági és Környezettudományi Karra, kertész-mérnöki szakra. Hiányozni fog az osztály, a társaság. Jó érzés visszaemlékezni az együtt átélt dolgokra. Nehéz lesz innen elszakadni, annyi minden fűz ide, leírni nem lehet...

Bertalan Bianka

1992. március 18-án születtem Budapesten, azóta Kisorosziban élek családommal. Negyedik osztály után felvételiztem a gimnáziumba, szülői nyomásra, de végül nem bántam meg, hogy ide kerültem. Az itt töltött nyolc évem alatt egy ECDL jogosítvánnyal, egy középfokú német nyelvvizsgával és sok-sok felejthetetlen élménnyel gazdagodtam. Biztosan örömmel fogok visszaemlékezni a gólyatáborokra és az osztálykirándulásokra. Felejthetetlenek maradnak a végeláthatatlan veszekedések és próbák a szalagavató miatt és maga a „nagy nap”. Rengeteg barátságra tettem szert, melyek között remélem lesz, ami tovább folytatódik. Sokáig tartott mire kitaláltam hova tovább. Végül úgy döntöttem, hogy tanulásban akadályozott gyerekekkel szeretnék foglalkozni, így az ELTE gyógypedagógia szakára és a Pető Intézetbe, konduktornak jelentkeztem. Végül stílusosan egyik kedvenc idézetemmel szeretnék elbúcsúzni: „Elég, ha megértjük, hogy mindannyian valamilyen célból vagyunk itt, és elég, ha elkötelezzük magunkat ennek a célnak. Ha így teszünk, képesek leszünk nevetni kisebb-nagyobb szenvedéseinken, és félelem nélkül menni előre, abban a biztos tudatban, hogy minden lépésünknek megvan a maga értelme.”

Bödecs Pál

1990 végén születtem. A figyelmes érdeklődő észreveheti, hogy éppen a huszonegyedik életévemben járok. Ez igaz. De vannak más igazságok is, amiket mondhatok magamról. Titokban mindig is vonzottak a hegyek. Nem szeretek rajzolni, de ha rajzoltam kiskoromban, szerettem hegyeket rajzolni. De ki nem szereti őket? Az öcsém nem rajong értük, úgy emlékszem. Kiskunhalason, ahol születtem, van egy domb. Szerintem azt sem kedveli. Tán ezen okok csábítottak Szentendrére? Nem, nem hiszem. Mindazonáltal a tavalyelőtti szeptemberi súlyomhoz képest átlagosan 4,5 kg-mal vagyok kevesebb. Nagymama állandóan megállapítja, hogy fogytam. Néha viszont megjegyzi, hogy csinos fiatalember vagyok. Olyankor mindig örülök. Emellett hálás vagyok az időnek, amit itt tölthettem: ez volt eddigi életem két legszebb éve. Ám rég ért ennyi megpróbáltatás és soha nem látogatott meg ennyiszor és ilyen intenzíven a dühérzése, mint ebben az időszakban. A mélypontjaimon a számos jóakaróm lendített át: testvéreim, kuzinjai, barátaim. Külön köszönöm Mária tanárnő megértő türelmét, ami végigkísért ezen utamon. Mindnyájan úton vagyunk. Erre a meghatározó útszakaszra visszatekintve bátran idézem Vörösmarty sorait: „Mi dolgunk a világon? küzdeni, /És tápot adni lelki vágyainknak.” Ha ez így van, szégyenkezés nélkül búcsúzhatom.

Cserekllye Zoltán

Cserekllye Zoltán vagyok, 1993. január 10-én születtem Budapesten. Pócsmegyerén lakom a szüleimmel és a testvéremmel együtt. Általános iskolai tanulmányaimat a Zöldsziget Körzeti Általános Iskola Alapfokú Művészetoktatási Intézményben végeztem Szigetmonostoron. Négy éve vagyok az iskola tagja. A nővérem szintén ebbe az iskolába járt. 2009-ben szereztem meg az ECDL bizonyítványomat. 2010-ben sikerült megszereznem a német nyelvvizsgámat. Még ugyanabban az évben letettem két előrehozott érettségít, németet és informatikát. Így alakult ki az a helyzet, hogy a 2011-es tanévben csupán három tantárgyból kell érettségiznem. A jövőmet illetően többféle elképzelésem is van. A felvételi jelentkezési lapomon olyan szakokat neveztem meg, amelyekhez elengedhetetlen a reáltantárgyak ismerete. Az életem egyik meghatározó szakaszát így egy olyan felsőoktatási intézményben képzelem el, ahol ezeknek a tantárgyak az alaposabb megismerésére fordíthatom időmet. A középiskolában eltöltött négy évem alatt több baráttra is szert tettem, akikkel remélem a jövőben is tartani fogjuk a kapcsolatot.

Demjén Anna

1992. október 9-én születtem Budapesten. Születésem óta Szentendrén élek.

2007 óta vagyok az iskola tanulója, tehát kilencedikesként kerültem ide. Szabadidőmet a zene és az írás tölti ki. A jövőben aktívan szeretnék énekléssel foglalkozni egy énekegyüttes tagjaként. Az itt töltött idő alatt nagyon sok élménnyel

gazdagodtam és nagyon sok értékes embert ismertem meg.

Számomra a legemlékezetesebb események közé tartozik a szalagavató ünnepség, de legfőképpen az erdélyi kirándulás hagyott bennem mély nyomot.

A négy év alatt megszereztem a német és az angol középfokú nyelvvizsgát, valamint énekeltem a Lónyai utcai Református Gimnázium által megrendezett Művészeti Triatlon versenyen, amelyen II. helyezést értem el. Jelentkezésemet az ELTE szabad bölcsész és szociológia szakára, és a Zrínyi Miklós Nemzetvédelmi Egyetem katonai vezetői szakára adtam be. Végül egy igével búcsúzom: „De én mindenkor veled vagyok, te fogod az én jobb kezemet. Tanácsoddal igazgatsz engem, és azután dicsőségbe fogadsz be engem.”

/Zolt 74;23-24/

Dobó-Nagy Fanni

Sziasztok, Fanni vagyok. 1992.05.31-én születtem Debrecenben, és csak hatodikban költöttünk Szentendrére a családdal és hatodik félévben vettek át a suliba. Ezalatt az idő alatt életre szóló élményekkel gazdagodtam itt. Az osztálykirándulások, a szalagavató, a sportnapok, a teaházak és a közösen eltöltött szabadnapok feledhetetlenek számomra. Jó visszagondolni az itt töltött évekre, de már egyre nagyobb izgalommal várom, hogy mit tartogat a jövő. Azért remélem, hogy a későbbiekben is tartani fogjuk a kapcsolatot egymással, mert a végére egész jól összecsiszolódtunk. Ittlétem alatt sikerült megszereznem a nyelvvizsgát franciából és angolból és reményeim szerint sikerül bejutnom az ELTE szabad bölcsészeti karára, hogy művészettörténetet tanulhassak. Ha ez nem sikerülne, mindenféleképpen szeretnék utazgatni és esetleg kipróbálni magamat valamilyen OKJ-s képzésben. Nektek, akik még maradtok jó szórakozást és kitartást! Végezetül még egy idézet, ami nekem sokat jelent: „Az idő csalóka. Az egyik nap még álmodozol, a másik nap meg valóra válik az álom.”

Fülöp Eszter

1992.08.17. születtem Budapesten és Szentendrén élek drága családommal. Ötödikes korom óta a Refi padjait koptatom. Az évek alatt sok minden történt, amire szívesen fogok visszaemlékezni. Vegyük például a szüneteket, az osztálykirándulásokat, vagy a tanórákat, amelyek néha eléggé mókásra sikerültek. Persze ezekhez mind kellett az én bolondos osztályom és hiányozni fognak, de nagyon (persze nem csak ők, hanem még jó pár kedves barátom)! De őszintén remélem, hogy nem felejtene el majd néha felhívni :D Egyébként én is megszereztem az ECDL jogosítványomat (mint minden refis diák), szavaló versenyeken is részt vettem és párszor indultam a 'Ki mit tud?'-on és a 'Tentámen'-en. A sulin kívül jártam táncolni (rengeteg kupát és érmet gyűjtöttünk össze a csapattal), amit majd biztos, hogy folytatok. Jövőre (ha minden a tervek szerint halad) az ELTE-re fogok járni rekreációs szervezés és egészségügyi szervezés szakra. Aki most nagyot nézett és fogalma sincs róla mi az, az guglizzon rá, vagy kérdezzen meg engem. :D Összességében: köszönök minden segítséget a tanároknak, és az osztályomnak, hogy kibírtak a sok-sok év alatt.

Gelecsényi Dániel

Gelecsényi Dánielnek hívnak és az Úr 1992. esztendejének április 7. napján láttam meg a napvilágot Budapesten. Tahitótfaluban lakom szüleimmel és a húgommal, aki szintén a Református Gimnázium diákja akárcsak én. Ötödikesként kerültem az iskola falai közé, tehát jómagam is alapítóköve vagyok az osztályomnak. Egy kis szeleburdi, meggondolatlan felelőtlen csapatként indultunk neki együtt ennek a 8 évnek. Az itt töltött évek során sok tapasztalatot szereztem, rengeteg új tudással gyarapodtam és számos új baráttra is szert tettem. Megtanultuk mi is az a felelősség, és hogy a határidők milyen fontosak az ember életében. Mind amellet, hogy a hittanórák lazasága kis felüdülés volt számomra, számos jó dologra is megtanított, és a hit által sok nehézségen sikerült túljutni Isten segítségével. Legtöbbet a lövészetben és a számonkérések során tapasztaltam meg ezt, és így elég jó eredményeket sikerült elérnem. Sok versenyt sikerült megnyerni és sok nagy számonkérésen sikerült túljutni az itt töltött évek alatt. Számos segítséget kaptam mind a tanáraimtól mind osztályfőnökeimtől, amiért mindig is hálás szívvel gondolok rájuk. Úgy érzem, helyesen döntöttem amikor ebbe az iskolába jelentkeztem, és nem bántam meg. Az itt töltött idő meghozta gyümölcsét és most az érettségi küszöbén állva, úgy érzem készen állunk kirepülni felnőtt fejjel a nagybetűs ÉLETBE.

Hargas Tamás

1992. július 10-én láttam meg a napvilágot Európa szívének fővárosában, Budapesten. Az én szívem is Európában van, de nem Budapesten, hanem Szentendrén, a Református Gimnázium padsorai között, a lármás folyosókon, a fenséges kápolnában, az újonnan épült tornatermünkben, és az örökké forgó gránit golyóban. Örökké szívemben maradnak az itt töltött pillanatok: a folyosókon folytatott eszmecserék diáktársaimmal és nagyra becsült tanáraimmal, az edzőteremben töltött izzasztó órák, a társaim gólörömtől ittas rikkantásai, az áhítatok nyugodt csendjei. Egy életen át hordozni fogom lelkemben a tornateremben megrendezésre került szalagavató emlék fragmentumait:

a lányok sziporkázó esernyőkezelése, a bohókás cowboy-szerep, a komolyságában is vidámságot keltő New York koreográfia; a keringő ruhák álmatag susogása, a közönség, biztatást sugárzó, csillogó szempárjai. Fájdó szívvel hagyom el az alma matert; az iskolánk nevét tovább öregbítő diáktársaimnak hasonlóan gazdag élményeket és olyan kapcsolatokat kívánok, amelyek nekem itt megadattak.

Herendi Balázs

1992. szeptember 24.-én születtem Budapesten. Az iskolába 8.-ba kerültem át mikor a Római partra költöztünk, otthagyva az előző sulimat, ami sportiskola volt. Azt hiszem, mondhatom, hogy nagyon hamar sikerült beilleszkednem, ezáltal hamar nagyon jó barátokra tettem szert. A sport mindig fontos szerepet játszott az életemben, jelenleg is kenuzom versenyszerűen, aminek nagyon sok mindent köszönhetek. De persze felejthetetlen az a rengeteg sport is, amit az elmúlt 5 évben a suliban nyomtunk le. A sok délutáni foci a barátokkal nagyon jó volt. No meg a sportnapok, a dzsipp húzásával.. Szóval ebben az 5 évben nagyon sok más élményre is szert tehettem. Az osztálykirándulások természetesen mély nyomot hagytak bennem, szerintem ezzel mindenki így van és az osztályt is egyre jobban összekovácsolta. Nagyon jól teltek a tanítási napok is, mindig meg van a hangulat az osztályban, legyen az akármennyire színes is. Hiszem, hogy rengeteg olyan barátot szereztem az 5 év alatt, akikkel a gimnázium után is tartjuk a kapcsolatot. Úgy érzem, ebben az iskolában nem csak az érettségire, az életre is kaptunk nevelést. A jelentkezésemet a budapesti Műszaki Egyetemre adtam be a járműmérnöki szakra, remélve a legjobbakat. Az itt maradónak további jó tanulást!

Herpai Éva

Herpai Évi vagyok, immáron 8 éve koptatom a gimni padjait. Ezalatt a relatív hosszú idő alatt sok ismerőst szereztem és több igaz barátot is, remélem, ezek a barátságok kiállják majd az idő és esetleg a távolság próbáját. Megszereztem az ECDL-jogosítványt, fél évet kinn töltöttem az Egyesült Királyságban kilencedikben aminek köszönhetően a felsőfokú nyelvvizsga is sikerült angolból. Itteni legnagyobb élményeim a sok-sok vidám pillanat azokkal, akiket kedvelek, az erdélyi osztálykirándulás és a Jobb velünk a világ koncerteken való részvétel és segédkezés. Az előrehozott érettségi lehetőségének köszönhetően a kötelező 5 tárgyból már csak 3-mal kell megbirkóznom évvégén, mivel a 10-11-12. év során sikerült angolból, földrajzból illetve németből leérettségiznem. Emelt tárgyként a történelmet választottam, mivel nemzetközi gazdálkodás vagy politológia szakon szeretnék továbbtanulni. Az itt maradónak tanácsként egy idézetet ajánlanék, amit nagyon szeretek és kitartást kívánok nekik a továbbiakhoz:

„Szád széléről a győztes mosolyt
Ne hagyd letörölni soha!

A nagy titok mindössze ennyi
Ne hagyd magaddal elhítni
Az élet sivár, unalmas, komoly,
Szomorú, nehéz, s a sors mostoha.
Maradj hű mindig önmagadhoz,
Bízva várd, amit a holnap hoz!
Élvezd a jelent, lépd át az időt,
Lásd meg a szépet, álmodd a jövőt!”

Horváth Anna

1992. május 3.-án láttam meg a napvilágot Budapesten. Anyukámmal születésem óta Szentendrén élünk ketten.

Ebbe a gimnáziumba ötödik osztályban jelentkeztem, és sikeresen felvételt nyertem.

Sosem felejttem el az első tanítási napot, amikor még mindannyian jó gyerekeként ültünk, és csöndben majszoltuk a szüleink által csomagolt szendvicseket. Ez az évek során megváltozott, és mostanra szinte mi vagyunk az egyik lehangosabb, legrendetlenebb osztály. De ha bármi gond van, azért a sok idő elteltével kialakult erős kapocs összetart minket, és kiállunk egymás mellett.

Az itt eltöltött idő alatt rájöttem, ki vagyok valójában és mit szeretnék elérni az életben. Veszélka tanár úr segítségével elkezdhettem gitározni, és közelebb kerültem céljaim eléréséhez, melyben a suliban szerzett barátaim folyamatosan támogatnak. Számomra a legemlékezetesebb utak egyike a bécsi kirándulásunk és az erdélyi osztálykirándulásunk volt. Itt egy életre szóló élményt kaphattam.

Sok reménnyel tekintek a jövőbe, és az egyik kedvenc mondatomat tartom mindig a szemem előtt, miszerint: Mindig az élet napos oldalát nézd!

Izsó Emma Ivett

1993. 04. 13.-án születtem Budapesten. Születésem óta Pomázon lakom szüleimmel, és a húgommal. Már az első osztályt is itt kezdtem Szentendrén, úgyhogy mára már nagyon úgy ismerem, mint a tenyeremet. Négy évet jártam a Szent András Általános Iskolába, ezután felvételiztem ide, szerencsére sikeresen. Emlékszem mikor először léptem be az iskola kapuján, minden olyan nagynak és ijesztőnek tűnt, de ez idővel teljesen megváltozott. Mint mindannyiunknak, nekem is ez lett szinte a második otthonom. A 8 év alatt rengeteg barátot szereztem, és ami még fontosabb, hogy sok boldog pillanatot tudhatok magaménak. Számomra legkedvesebb élmény az erdélyi osztálykirándulás és a szalagavató volt.

Az érettségi után (ha minden jól megy), tanulmányaimat az ELTE Óvodapedagógiai Szakán szeretném folytatni, ezzel belekóstolva abba a bizonyos nagybetűs életbe.

Végül ezzel az idézettel kívánok nektek minden jót és sok kitartást a hátralévő évekhez!

„Elég, ha megértjük, hogy mindannyian valamilyen célból vagyunk itt, és elég, ha elkötelezzük magunkat ennek a célnak. Ha így teszünk, képesek leszünk nevetni kisebb-nagyobb szenvedéseinken, és félelem nélkül menni előre, abban a biztos tudatban, hogy minden lépésünknek megvan a maga értelme.”

Kapás Dániel

Az Úr 1992. esztendejének novemberében láttam meg a napvilágot Szentendrén, és azóta is itt élek. Szüleim legfiatalabb gyermeke vagyok, 3,5 nővérem van. (Három édes- és egy féltestvér...). Általános iskolába több helyre is jártam, majd ötödikbe felvételiztem a Szentendrei Református Gimnáziumba. Szinte azonnal fel is vettek. Gimnáziumi pályafutásom tehát itt kezdődött, de ehhez a helyhez korábbról is számos élmény fűződik, hiszen édesapám ezen a helyen dolgozott tűzoltóparancsnokként, így gyakran jártam be hozzá a munkahelyére. 8 évet töltöttem el e gimnázium diákjaként, amely idő alatt az iskola épüléséhez, bővüléséhez hasonlóan váltam 10 éves kisgyermekből felnőtté. Számtalan életre szóló élménnyel és tapasztalattal gazdagodtam. Több alkalommal részt vettem a Ki mit tud? és a Tentamen versenyeken. Gimnáziumi éveim alatt sikerült megszereznem ECDL bizonyítványomat is, 2010-ben pedig angol és informatika tantárgyakból előrehozott érettségit tettem.

Érdekel az informatika, a jövőben szeretném tanulmányaimat ezen a területen folytatni, így jelentkezésemet több egyetem illetve főiskola mérnök-informatikusi szakára is beadtam.

Végül szeretnék köszönetet mondani tanárainknak, mind a tanításért, mind a nevelésért, az itt maradó diákoknak pedig kitartás!

Kósa Mátyás

1992. február 10-én születtem Budapesten. Születésem óta itt élek Szentendrén a családommal. A bátyám három éve végzett ebben a gimnáziumban, a húgom a Ferenccsben tanul. A Szent András általános iskolában kezdtem a tanulmányaimat majd a nyolcosztályos képzésre jelentkeztem ide a gimnáziumba, bátyám nyomdokaiba lépve. Az itt töltött nyolc év alatt igazán sok barátot szereztem és rengeteg szép emlékekkel lettem gazdagabb. Még emlékszem arra a pillanatra, amikor először találkoztunk 5.-esként az osztálytársaimmal. Annyira távol van és azóta annyi minden változott, de szerencsére a barátok megmaradtak és együtt jártuk végig az iskolát. Nehéz elképzelni, hogy milyen lesz kikerülni a nagybetűs életbe és befejezni a gimnáziumot ennyi év után. Mindenképpen hiányozni a fog az iskola, a társaság, a barátok, az a sok nevetés a szünetekben és azok a jó beszélgetések és persze az a rengeteg foci a sulis után. Az osztálykirándulások nagyon jó hangulatban teltek el és mindig örömmel tekintek vissza rájuk. 11. osztályosként sikeres ECDL vizsgát tettem és idén egy angol középfokú nyelvvizsgálóval lettem gazdagabb. Tanulmányaimat az ELTE társadalomtudományi karán szeretném folytatni.

Kovács Ádám

Budapesten születtem, 1992.11.03-án. Szentendrén élek szüleimmel, két bátyámmal és kutyámmal születésem óta. Már nyolcadik éve koptatom a Refi padjait, s ez idő alatt rengeteg jó dolog történt velem. A nyolc év alatt sok élménnyel gazdagodtam, nagyon emlékezetesek maradnak a kirándulások Bécsbe, Velencébe, Erdélybe, és nem utolsósorban próbálkozásaink a matek fakton, miszerint minden példa megoldható. Legjobban azonban az órák közti szünetek beszélgetései, a nevetések, az angol órák, és a közös focik fognak hiányozni. Eddigi iskolai pályafutásom alatt megszereztem az ECDL bizonyítványt, 10. osztály elején az angol középfokú nyelvvizsgát, és két tantárgyból előrehozott érettségit tettem. A jövőmet illetően főként a gazdasági pálya érdekel, így ilyen szakokat jelöltem meg a BME-n és a BGF-n. Remélem, jövőre boldog egyetemistaként fogok visszagondolni gimnazista éveimre. Bízom benne, hogy a gimnáziumi évek alatt szerzett barátságok az iskola falain is túl fognak mutatni. Az itt maradónak egy idézettel kívánok további sikereket és kitaratást:
„Gyönyörű az, ha az ember célba lát || S eléri azt, tűzőn-vízen át.”
(Ibsen)

Kovács Petronella

Budapesten születtem 1992. december 17-én. Siófoki lakos vagyok. Általános iskolai éveimet Siófokon, a Vak Botytyán János Általános Iskolában töltöttem. Felmerülhet a kérdés, hogy akkor, mit keresek itt Szentendrén? Édesapám Szentendrén dolgozott évek óta, és tanúja volt az SZRG felépülésének. Amikor 14 éves lettem eljött az idő, hogy válasszak, és én a Református Gimnázium mellett döntöttem. Így lehetőség nyílt arra, hogy Szentendrére költözzek. Sajnos szüleim nem tarthattak velem, így nővéremmel, Gabival, költöztünk ide 2007-ben. Azóta is együtt élünk. Szabadidőmben lovaglok és rajzolk. Ez a kettő szorosan összefügg egymással, mivel állandóan lovakat rajzolok. A lovak iránti szeretetem már 2 éves korom óta tart. Első találkozásom a lovakkal egy majálison történt, amikor apám felültetett egy pónira, azóta nem lehet kilöknöni a nyeregből. A rajz iránti szeretetem itt, a Református Gimnáziumban, alakult ki. Mindaddig nem foglalkoztam vele különösebben. Most újra döntenem kell. De ezen a választáson nemcsak a továbbtanulásom, hanem a foglalkozásom is múlik majd. Első helyre a Budapesti Kommunikációs Főiskola Alkalmazott művészeti tagozatán az elektronikus ábrázolás szakot jelöltem meg. Ezután különböző egyetemeket néztem ki, ahol található kommunikáció és médiatudomány, valamint marketing és menedzsment szak. Hiányozni fognak az osztálytársaim, a tanáraink és az egész gimnázium

Kugler Szilvia

Ötödik óta vagyok a gimnázium diákja, és úgy érzem, rengeteg élménnyel és tapasztalattal gazdagodtam az elmúlt nyolc év során. Az iskola légköre nagyon szimpatikus számomra, ezért örömmel tölt el, hogy itt tanulhattam. A gimnáziumban lehetőségem volt arra, hogy három idegen nyelv szépségével is megismerkedjek – angolból felsőfokú, latinból pedig emelt szintű érettségi formájában középfokú nyelvvizsgát szereztem. Kisgimnazista korom óta van egy nagy álmom, amelynek valóra váltásához a biológia és a kémia tantárgyak iránti szeretetem vezethet. Orvosnak készülök, és tudom, hogy ez a szakma a lehető legnagyobb alaposságot és odaadást követeli meg, ezért tanulmányaim során mindig a maximumra törekszem. Hálás vagyok Istennek azért, hogy már sikerült megtennem néhány lépést a célom felé – ősszel hibátlan emelt szintű érettségit tettem kémiából, biológiából pedig idén bejutottam az OKTV döntőjébe. A megmérettetés java, az igazi érettségi azonban még hátra van, és tudom, hogy nagyon sokat kell tennem azért, hogy álmom beteljesüljön. Mindennek ellenére nekem erőt ad az, hogy érzem, jó dolog vágyamnak időt és energiát szentelni. Kíváncsi vagyok mindnyájatoknak, hogy ti is leljétek meg életetekben azt, amiért örömmel és teljes odaadással tudtok küzdeni.

Légrádi Zsófia

Családommal kiskorom óta Szentendrén élek, s egy tanév kivételével, amelyet Németországban töltöttem, 11 éves korom óta vagyok az iskola diákja. Szerettem ebbe az iskolába járni, amely sok szempontból inspirálóan hatott rám az elmúlt években. Nagyon megszerettem az iskola épületét, hiányozni fognak a műalkotások, a hagyománytisztelet és modernség keveredése, amely számomra meghatározta az iskola hangulatát. Sokat kaptam különböző nemzetközi programoktól, mint a templini ösztöndíj és a holland csereprogram, amelynek során egy különleges baráttra leltem, akivel azóta is tartjuk a kapcsolatot. Egyik legvidámabb élményem a francia tábor volt, amely a francia csoportot összetartó közösséggé kövácsolta. A pályaválasztás komoly fejtörést okozott számomra. Szinte családi hagyomány, hogy érdekel a történelem, politika és az irodalom, emellett azonban felmerült bennem, hogy pszichológiai vagy gyógypedagógiai irányban tanuljak tovább. Végül a családi hatás győzött, s így első helyen a jogot jelöltem meg, de szívesen mozognék diplomáciai pályán is, ha lesz rá lehetőségem. A jövőbeli terveim között szerepel angol, német és francia tudásom tökéletesítése mellett további nyelvek elsajátítása, és sok-sok idegen kultúra megismerése, hogy az így szerzett tudást később itthon kamatoztathassam.

Majzik Viktória

Budakalászon lakom a szüleimmel és két testvéremmel. Tizennégy év után apránként szoktam hozzá, hogy vannak testvéreim. Kiseb koromban mindig is szerettem volna testvéreket és most megadott. Óvodába és általános iskolába is Budakalászon jártam. Nagyon szeretem ezt a várost, mert itt töltöttem a gyerekkoromat és rokonságom nagy része is itt lakik. 2007-ben vettek fel a Szentendrei Református Gimnáziumba és négy évet töltöttem itt. Nem volt könnyű alkalmazkodnom a szabályokhoz. Például nem egyszer lekéstem a reggeli áhítatokat, vagy alkalmanként nem találtam a köpenyemet, ha pedig megtaláltam, akkor el volt szakadva. Emlékszem a gólyatáborra és az első tanítási napra is. Felejthetetlen volt. Sok értékes tanárt ismertem meg. Az osztálykirándulások nagy élmények voltak, és ami nagyon megmaradt, az, az erdélyi út volt. Részt vettem rajzpályázatokon, és mindig indultam a Ki mit tud? -okon. Nagyon szeretek rajzolni, és hatalmas biztatást kaptam neves művészberektől a Református Gimnáziumok országos rajzversenyén.. Két kategóriában nyertem. Tanulmányrajzolásban első lettem, biblia illusztrációban pedig második. Izgalmas téma volt, mert a jelenések könyvéből kellett rajzolni.

Morvai Árpád József

1992. december 16-án születtem a budapesti Margit-kórházban. A híres-neves Pócsmegyeren élek a szüleimmel, a húgommal (ő is az iskola diákja) és az öcsémmel. Nehéz folyamat lehetett egy ekkora adag tudásszomjjal és elszántsággal felvértezett gyermeket világra hozni, mint én. Ezen tényt mi sem bizonyít jobban, mint hogy a Szentendrei Református Gimnáziumba adtam be első helyen jelentkezésemet 4 évvel ezelőtt. A Zöldsziget Körzeti Általános Iskola, Zeneiskola és Közművelődési Intézmény nevet viselő iskolába jártam Szigetmonostorra 8 évig. 2007-ben bekerültem az SZRG-be és rengeteg tudást, erős hitet és nagyszerű emberi kapcsolatokat kaptam a 4 év alatt. Kialakultak szoros barátságok, még sok ideig fog bennem élni Dorika remek humora, Réka kedvessége, Bianka hű barátsága, a Marcival való teljes összhang, Balázs akaratereje, a szünetekben összehozott Kósa-paródiák, Zoli lazasága, Gelecsényi Dani számyaló fantáziája, Benő segítőkészsége, Pali szarkasztikus humora, Ádám izmos testalkata és az összes 12.a-s vidámsága. És hogy mit hoz a jövő? Hiszem, hogy sportszeretetem hasznomra válik: a sportkommentátori és az újságírói pálya képezik a távlati céljaimat. A BKF vagy a KRE médiakarán szeretném folytatni tanulmányaimat. Üzenetem a diákoknak: a kitartás párosuljon életörömmel, mert a siker kulcsa ez!

Nádai Bence

1992. november 9-én születtem, Budapesten. Alsós éveimet is itt töltöttem, a Kodály Zoltán Ének-Zenei Általános Iskolába jártam és itt kezdődött el zenei karrierem is. 2 évig csellóztam, majd furulyára váltottam. 2003-ban költöztünk a családdal Szentendrére, ekkor kezdtem meg refis tanulmányaimat. Úgy gondolom, a sport mindig is fontos szerepet játszott az életemben és mindig volt valami, amit szívvel-lélekkel csináltam. Kisebbségeként, amikor még Pesten laktunk sokat jártam úszni, vízilabdázni, illetve teniszezni, focizni, pingpongozni. A költözés után új sportlehetőségeket kezdtem el keresni, így álltam neki kajakozni, majd dzsúdózni. Ekkor kezdtem el komolyabb érdeklődést mutatni a biciklizés iránt is, azóta is rendszeresen járok különböző versenyekre, maratonokra. Arra is lehetőségem nyílt, hogy Olaszországba menjek összemérni tudásomat más versenyzőkkel. Nyolc év telt el azóta, hogy ebbe a közösségbe kerültem és most úgy érzem, hogy egy új fejezet nyílik az életemben.

Péntek Enikő

1992. április 3-án születtem Szentendrán, és azóta élek itt szüleimmel, nagymamámmal és húgommal, aki szintén ebbe a gimnáziumba jár. Szüleim tanácsára negyedik végén sikeresen felvételiztem a Refibe. 8 éve járok ide és nagyon örülök, hogy ide kerültem, mert olyan értékrendet kaptam, amiért egész életemben hálás leszek. Sok új barátot szereztem itt, akiket a legjobb barátaimnak mondhatok, és úgy gondolom, hogy ezek a barátságok örökké fognak tartani. Több táborban vettem részt az évek során, ahol sok vidám élménnyel gazdagodtam. A sok móka és kacagás mellett tanultam is, így 10.-ben sikerült letennem a német középfokú nyelvvizsgát és remélem az angolt is sikerül még az érettségi előtt. Két tantárgyból előrehozott érettségít tettem, így most kicsit könnyebb dolgom van, mint néhány osztálytársamnak. Szeretnék köszönetet mondani az osztályfőnökeimnek és a tanárainak a segítségükért és türelmükért. Jelentkezésemet a Corvinus Egyetemre és a Budapesti Műszaki Egyetemre adtam be gazdasági - illetve mérnök informatikus szakra. Bár szép emlékként fogok visszagondolni az iskolás éveimre, úgy érzem elég volt, és soha többé nem szeretnék fél hétkor felkelni. Az itt maradónak jó tanulást és kitartást kívánok!

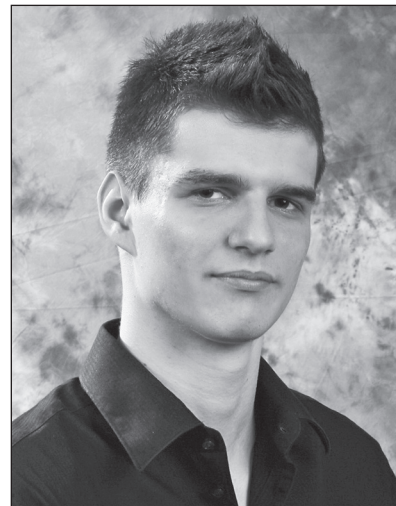
Rákóczi Márton

Budapesten születtem 1992 júniusában. Szüleimmel, bátyámmal és nővéremmel jelenleg a nagyszerű Csillaghegy lakosságának tagjai vagyunk. Iskolai tanulmányaim az akkori Dózsa György Általános Iskolában indultak el, majd tizenegy évesen nyertem felvételt a Szentendrei Református Gimnáziumba. Eleinte ugyan nehezen váltam el a már megszeretett iskolámtól, de nyolc év elteltével feltétlenül úgy érzem, jó döntést hoztam. Az itt töltött nyolc év alatt a rengeteg közös élmény az osztállyal és a sok hasznos tapasztalat mellett egypár kézzelfogható sikerrel is gazdagodtam: megszereztem az ECDL jogosítványt, az angol középfokú nyelvvizsgát, ezen kívül pedig az előrehozott angol érettségi eredményemmel is elégedett vagyok. Szomorú, hogy az újonnan épült remek sportcsarnok adta lehetőségeket csak egy évig élvezhettük, de remélem lesz még alkalmunk visszatérni. Jövőbeli terveimet a tanulással kapcsolatban a matematika területén képzelem el, és így hosszas vívódás és gondolkodás után a jelentkezésemet a BGF Pénzügy és Számvitel karára adtam be. Remélem, hogy az itt kialakult barátságok az érettségi után is folytatódnak. Ezzel be is fejezném és szeretnék az itt maradónak jó tanulást, kitartást és majd sikeres érettségit kívánni!

Rózsa Noémi

ECDL vizsga, nyelvvizsga, és rengeteg tapasztalat... Dióhéjban így tudnám összegezni az elmúlt itt töltött 8 évet. Tudom, suliba elsősorban tanulni jár az ember, de az igazán felejthetetlen élményekké azok a pillanatok váltak, amikor együtt sírtunk, nevettünk, vagy csak diákcsinnyekkel feszegettük az iskola szabályait. Vagy csak az utóbbi ... :) Sosem felejtem el az osztálydélutánokat, amikor töpszliként együtt néztük a Télaput, vagy amikor a zuhogó esőben szándékoztuk meghódítani a Kőhegyet. Ez persze nem sikerült, mivel mindenki fejvesztve menekült a trópusi monszun elől. A nagygimiben a mindennapok izgalmát felváltotta a számonkérésektől való rettegés, és a belépni vágyás a nagybetűs ÉLETbe. Emlékszem mennyire várta mindenki a szalagavatót, ami egyszer csak a nyakunkba szakadt. Rengeteg munka volt vele, de megérte, hiszen felejthetetlen élmény volt. Bár az érettségi közeledte baljós ányként lebeg a fejünk fölött, mégis vannak dolgok, amik még most is képesek enyhíteni a feszültségen. Ez lehet akár egy szünetbeli randalírozás a folyosón, egy felejthetetlen tesióra – lehetőleg sérülésmentesen –, vagy csak egy jó beszélgetés a WC-ben, hiszen mindenki ott fut össze... Reményeim szerint az ELTE jogi karán megyek majd újra a tanárok idegeire. Ám addig is előttem az érettségi, és még jó pár nap, amit biztos, hogy a barátaimmal fogok tölteni.

Sipos Dávid

1993. április 26-án születtem Budapesten. Születésem óta Budakalászon élek szüleimmel és húgommal, aki szintén ebbe a gimnáziumba jár. Az általános iskolai tanulmányaimat a Szentistvántelevi Általános Iskolában kezdtem, majd negyedik után felvételiztem a Refibe, ahova felvételt nyertem. Nyolc éve járok ide, aminek nagyon örülök. Kezdetben sikerült gyorsan beilleszkednem az osztályba. Ez alatt az idő alatt megszereztem az ECDL bizonyítványt és a 2006/2007. tanévben a Kántorképző ösztöndíjat. Sok osztályprogramunk volt, ezek közül, amik számomra a legjobban tetsettek, az a bécsi kirándulásunk volt és az erdélyi osztálykirándulás. Ezek felejthetetlenek maradtak a számomra. Iskolán kívül sokat zenélek, sportolok, és sokat vagyok a barátaimmal. Tanulmányaimat a Budapesti Műszaki Egyetemen jármű mérnök szakon szeretném folytatni, vagy az ELTE programtervező informatikus szakán. Örülök, hogy ezt az iskolát választottam, sok baráttra tettem szert az évek alatt, nem csak az osztályban, hanem más évfolyamokban is. Az osztály egész jól összeállt az évek folyamán, nagyon jól éreztem magam itt.

Szebeni Dániel

Az 1993-as év 2. hónapjának 6. napján születtem Tatán. Rövid idő elteltével Szentendre városába költöztünk, ahol mai napig élünk családdal és húgaimmal. Az alsó tagozat elvégzése után, 5. osztályos tanulóként kerültem a Szentendrei Református Gimnáziumba. Az itt eltöltött évek során számtalan élménnyel gazdagodhattam mind tanórákon mind az órák közti szünetekben. 8 éves tanulmányaim alatt minden évben Ki Mit Tud?-on vettem részt, melyeken eredményesen szerepeltem. Az iskolának köszönhetően rengeteget utaztunk táborok és osztálykirándulások keretein belül, főként Magyarországon, de volt alkalmunk külföldre is eljutni, mint például Ausztria fővárosába, Bécsbe és a 11. év végén Erdélybe. Kedvenc tantárgyamnak a számítástechnika mondható, melyből a 11. év végén előre hozott érettségit is tettem. Sikert sikerrel szereztem egy angol középfokú nyelvvizsgát is. A sok tapasztalattal, élménnyel felvértezve, tanulmányaimat a Budapesti Műszaki Egyetem Mérnök Informatika szakán szeretném folytatni.

Takácsy Dorka

Mivel lettem több ahhoz képest, mint amikor 8 évvel ezelőtt, először léptem be ezen az ajtón? Számomra a legmeghatározóbb élmények az adriai vitorlás versenyek, amiken szinte mindig kiváló eredményeket értünk el, a sítáborok és a francia tábor. 5 évnyi DPR-tagságot tudhatok a hátam mögött. Elnyertem az Adria ösztöndíjat, egy latin és egy francia Kékmadár ösztöndíjat. Felsőfokú nyelvvizsgát szereztem németből, középfokút angolból, olaszból és franciából, emellett más nyelveket is tanulok. Gazdagabb lettem egy ECDL vizsgával. Hálás vagyok a páratlan lehetőségeikért, amiket kaptam. Tolmácsnak készülök, nemzetközi gazdálkodás szakra jelentkeztem. A stafétát az öcsémnek és a húgomnak adom át, akik szintén ide járnak. Önmagunknak és az itt maradóknak is azt kívánom, hogy merjünk álmodni, és ne féljünk megvalósítani az álmainkat! „Álmodj, amit csak akarsz; Menj, ahova szeretnél, Légy az, aki szeretnél; Mert csak egy életed van és csak egy lehetőség, Hogy olyan dolgokat csinálj, Amiket szeretnél.” (Paulo Coelho)

Tamás Kriszta

Négy éve kerültem a gimnáziumba, jelenleg a neves Izbégen élek a családdal. Tanulmányaimat a Szent András Általános Iskolában kezdtem. Szabadidőmet legszívesebben a barátaimmal töltöm, de szívesen festek, fényképezek, zenélek. Az itt eltöltött évek igen eseménydúsak teltek, a legszebb emlékeim az osztálykirándulásainkhoz, a szünetekhez, és a franciátáborokhoz fűznek. A két franciátábor rengeteg élménnyel gazdagított, szerencsésnek érzem magam, hogy részt vehettem rajtuk. A négy év alatt sikerült egy angol középfokú nyelvvizsgát, és egy ECDL bizonyítványt szereztem. Az érettségivel az ELTE Tanító és Óvóképző karára szeretnék bekerülni. Nehéz volt eldönteni, hogy hol is szeretnék továbbtanulni, körülbelül három héttel a jelentkezés leadási határideje előtt forrott ki bennem az az ötlet, hogy óvónő legyek. Remélem, bekerülök, mivel egyelőre B-tervem nincs, ha egyik megjelölt helyre se vennék fel. Hosszas mérlegelés után rájöttem, hogy az osztályom fog a legjobban hiányozni ebből az iskolából. Igaz, ez az idei év okozott nehézségeket (az a rengeteg szavazás, és stressz...), de végül (majdnem) mindenből jól jöttünk ki. Minden nap mutatott valami újat az osztály, és szerintem egészen összekovácsolódtunk. A gimnáziumi évek alatt sok tapasztalatot szerezünk, negatívokat és pozitívokat is, természetesen. Számomra kihívás, és élmény volt az itt eltöltött idő!

Vadas Krisztina

1993. június 24-én születtem Budapesten. Családommal Szentendrén élek. Tanulmányaimat a Szent András Általános Iskolában kezdtem, majd nyolcadik után jöttem ide, a Refibe. Egy öcsém van, Attila, aki a 10. osztályba jár. Ezalatt a négy év alatt sok élménnyel gazdagodtam, de legemlékezetesebbek ezek közül is az erdélyi osztálykirándulás és a szalagavató. Sikereim közé tartozik az angol középfokú nyelvvizsga, illetve az ECDL bizonyítvány megszerzése. A legjobban mégis annak örülök, hogy sok csodás embert ismerhettem meg, akik színesebbé tették itt töltött éveimet. A továbbtanulásomat illetően a pszichológiát jelöltem meg első helyen, mivel régi nagy álmom ez, de esélyesebbnek tartom az ELTE-n a rekreációs szervezést. Végül egy idézettel zárnék: „Nincs szebb kora az emberiségnek, mint az ifjúság első évei. Azon lányok, melyek akkor köttetnek, nem szakadnak el örökké, mert nem a világban kerestünk még akkor barátokat, hanem barátainkban leltük fel az egész világot.”

Veress Réka Anna

1992. 06. 30-án az esti nagy lánygosozás után úgy döntöttem, végre megnézem magamnak ezt a világot, ahonnan ez a sok jó származik. Persze aztán hamar rá kellett jönnöm, hogy rossz dolgok is vannak, mint például az eső, ami már az első nap megzavarta nyugodt kis életemet. Lassan felcseperedtem... Oviba és általános iskolába is Szentendrén jártam, majd negyedik után jöttem ide a Refibe. Sok jót kaptunk az iskolától, én pl. nagyon élveztem Veszélka tanár úr hittantáborait, ahol több nyarat töltöttem. Később két barátnőmmel sikerült elnyernünk a Kulcs ösztöndíjat, így három hétre Németországba utazhattunk. Sikereim közé tartozik, az angol és a német középfokú nyelvvizsga, és az ECDL bizonyítvány megszerzése is. A legszebb élmény talán a szalagavató volt: sokat készültünk rá, de szerintem minden lány nevében elmondhatom, hogy nagyon jó érzés volt végre ott állni a színpadon azokban a szép fehér ruhákban. Hálás vagyok az elmúlt 8 évért tanáraimnak és az osztálytársaknak. Ami pedig a jövőt illeti, reményeim szerint a Corvinus padjait fogom koptatni humán erőforrás szakosként. Addig is hajszolom a tudást, remélem nem lesz nálam sokkal gyorsabb.

Verseghe-Nagy Brigitta

1992. szeptember 8-án születtem. Szentendrén élek szüleimmel és három testvéremmel. Kilencedikes koromban kerültem az iskolába. Az osztály számomra meglepő kedvességgel fogadott, amiért örökre hálás leszek nekik. Eleinte kicsit furcsa volt egy, már összezokott közösség új tagjának lenni, de úgy éreztem, hogy hamar befogadtak minket, újakat. És bár voltak kisebb-nagyobb kellemetlenségek, soha nem bántam meg, hogy végül ide jöttem. Nagyszerű barátokat szereztem itt, akikkel remélem, tartani fogjuk a kapcsolatot. Bár nem a jó tanulmányi eredményeimről vagyok híres, úgy érzem, sokat tanultam ez alatt a négy év alatt. Persze nem az órákra, hanem az életről. Ezt részben köszönhetem az iskolának és főleg az osztályomnak. Meg aztán remélem megmaradt bennem néhány dolog a tananyagból is, hiszen mégis csak le kell érettségizni. Így, a vége előtt már elég nagy a feszültség az osztályban, már szerintem mindenki, de én legalábbis most már várom, hogy túl legyünk mindenen. Igaz, az osztály az idei legnagyobb közös feladatát, a szalagavatót már megoldotta, és úgy hiszem, remekül. Ami utólag hiányzott, nem is maga az esemény volt, hanem a közös próbák, a közös munka. Remélem sikerül a még hátralévő időt együtt békességben eltölteni és remélem, az osztály tartani fogja a kapcsolatot később is.